

SABIRSIZLIK ZAMANI

Şubat-Mart 22

Fiyat : 5₺

**DÖVÜŞEN
İŞÇİ
SINIFININ
YANINDAYIZ!**

İÇİNDEKİLER

1- Gelecek Bizim Burjuvaziye Teslim Etmeyeceğiz.....	4
2- İsyanın, Başkaldırının ve Zaferin Bayramı : Newroz.....	8
3- Geleceğimizi Biz Kadınların İsyan Ateşi Aydınlatacak.....	10
4- Yurtsuzluk.....	12
5- Kızıdere Ruhu Yaşıyor.....	15
6-Bize Sunulanı Değil, Hakkımız Olanı İstiyoruz.....	17
7- Örgütlenmenin Zorunluluğu.....	19
8- Geri Sayım Başladı, Gençlik Devrime.....	22
9- Bize Gelecek Yoksa Size Huzur Yok.....	25
10- Şiir.....	30
11- Kim Geleceksiz ? Burjuvazi mi, Gençlik mi ?.....	31
12- Dövüşen İşçi Sınıfının Yanındayız.....	35
13- Röportaj.....	37
14- Nasıl Yapmalı ?.....	41
15- Kazakistan Ayaklanması Biz Gençlere Ne Öğretiyor ?.....	44
16- Kapitalizmin Zorunlu Sonucu "Genç İşsizlik".....	46

Merhaba Sabırsızlık Zamanı Okurları...

Şubat-Mart ayı sayımız ile yeniden karşınızdayız. Bazılarımız sınav telaşesi içinde, bazılarımız ara tatile girmiş ve işe gitmek zorunda kalırken, bazılarımız da bu karlı ve soğuk günlerde evlerinde otururken bu sayıyı okuyor olacak. Zemherinin ve karların etrafımızı sarmasına rağmen, yüreklerimiz yeni ve özgür bir dünya isteği ile yanıp tutuşuyor. Dünyanın her yanı ezilenler ile ezenler, burjuvalar ile proleterler, geleceği elinden çalınan gençler ile sermaye iktidarları arasında mücadele alanına dönüşmüş durumda. Latinler'den, Afrika'ya, Ortadoğu'dan yaşadığımız topraklara kadar her yerde işçi eylemleri, toplumsal hareketler, sokak çatışmaları yaşanıyor. Emperyalistler büyük bir yıkım savaşını dünya devrim güçlerini yok etmek ve kendilerini 'kurtarabilmek' için devreye sokmaya hazırlanırken, proletaryanın ve ezilenlerin buna tepkisi ayaklanmalar ve yer yer devrimler şeklinde geliyor. Her yerde bir mayalanma söz konusu, emekçiler, gençler, kadınlar, Kürt halkı hareket halinde. Devrimci gençliğin son Taksim eylemi ve artan işçi eylemleri bunun kanıtıdır. İşte, bu sayımızda hem Ukrayna-Rusya ve Kazakistan'daki uluslararası gelişmelere bakarken, geleceksizlik üzerine tartışmalar yürüteceğiz. Gençlik hareketinin durumunu incelerken, sokağın sesine kulak vereceğiz ve kadın özgürlük mücadelesine pencere açacağız. Kitap tanıtımları, edebi üretimler, makaleler ile dopdolu olan bu sayımızı keyifle okumanız dileğiyle. Vefa Serdar yoldaşın ölümünün 1.yılında onu anarken dövüşenler de var bu havalarda demekten geri durmuyoruz!

Fanzin kolektifimize katılarak sesimizin ve sözümüzün daha güçlü olmasına sen de katkıda bulunabilirsin.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

GELECEK BİZİM, BURJUVAZİYE TESLİM ETMEYECEĞİZ!

Yaşadığımız topraklarda yaşamın dayanılmaz bir hal aldığına görmekteyiz. Her gün temel tüketim mallarına, elektrik, su, doğalgaz faturalarına, ev, işyeri kiralarna gelen zam üstüne zamlar, açlığı, yoksulluğu, yoksunluğu, sefaleti daha da derinleştirdi. Ekonomik krizle birlikte bu denli derinleşen açlık, sefalet; işçilerin, emekçilerin, gençliğin, kadınların yaşamını daha zor bir hale getirdi. İşçiler, emekçiler fabrikalarında, işyerlerinde evlerine bir ekmek götürmek için çalışırken aldıkları asgari ücret bir ekmek almayı bile zorlaştırır hale geldi.

Burda kira, faturaları bile tartışmıyoruz çünkü bırakalım kirayı, faturaları çoğu zaman ekmek alamadığımız günler oluyor. Evlerimize peynirin, yumurtanın, patatesin girmediği günleri yaşıyoruz. Farplas işçisi bir kadın çok vurucu bir konuşma yapmıştı. Bu anlattığımız durumun kendisini de çok iyi bir şekilde özetleyeceğini düşünerek aktaracağız:

Kısaca genel durumdan bahsettikten sonra, gençlik kitlelerinin ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte yaşadıkları sorunları ve bu sorunlara karşı mücadele yöntemleri olarak neler yapıyor ve ne yapmalıyız tartışacağız.

“Bize sizi kaşkırtıyorlar mı diyorlar. Evet, bizi kaşkırtıyorlar. Evet bizi, 30 lira olan bir koli yumurta kaşkırttı. 6 lira olan 1 kilo patates bizi kaşkırttı. 3 lira olan bir ekmek bizi kaşkırttı. Evet bizi kaşkırttular. Bizi yoklukla ezdiler. Bizi açlığa mahkum ettikleri asgari ücretle kaşkırttular.”

İşçi sınıfı, emekçiler sömürücü kapitalist sistemin yarattığı açlığa, yoksulluğa karşı sessiz kalıp ölü taklidi yapmıyor. Her yerde eyleme geçmiş durumda. Fabrikaların işgal ediyor, çalıştıkları yeri eylem alanına dönüştürüyorlar. Kararlı bir mücadele sonucu da çeşitli talepleri kazanımla sonuçlanıyor. Grevlere eylemlere her gün yeni fabrikalar, yeni işletmeler katılıyor, işçi sınıfının daha geniş bölükleri mücadeleye girişiyor. Açlığın, yoksulluğun, her şeye gelen zamların belini büktüğü geniş emekçi kesimler eylemlere girişiyor, mahalle dayanışmaları çoğalıyor, öfkeli ruh hali sokağa dökülüyor.

Pandemi ile birlikte daha da derinleşen ekonomik kriz, gençliğin geniş kesimleri üzerinde etkisini yoğun bir biçimde hissettirdi. Yaşadığımız döviz-kur krizi ile birlikte de sorunları daha can alıcı bir şekilde yaşamaktayız. Çoğu üniversite öğrencisi arkadaşımız pandemiden sonra ilk defa yüz yüze eğitim almaya başlayacakken ev, yurt ücretleri inanılmaz derecede yükseldi. Ev kiraları bu denli yükselince, öğrenci arkadaşlarımızın çoğu zaten ev tutamaz oldu. Hepimizin hafızasında olan “penceresi bile olmayan, havasız tek bir odası olan daireler” öğrencilere fahiş fiyatlarla kiraya verilmeye çalışıldı. Yüzde yüz yapılan zamlarla kiralık daireleri böylelikle tutamaz hale geldik. Ev tutamayan arkadaşlarımızın birçoğu evlerine dönmek zorunda kaldı. Yurtlara yerleşmenin de öğrenciler açısından bir çile haline geldiğini görmekteyiz. Yurt ücretleri de yüzde yirmi, yüzde otuz dolaylarında zamlandı. Özel yurtlar zaten pandemiyi fırsat bilerek fahiş fiyatlara yükseldi. Devlet yurtlarının ise kapasitesi yetersiz. KYK yurtlarına yerleşemeyen öğrenci arkadaşlarımız çaresizce kala kalıyor.

İmkanları yetmediği için tarikat yurtlarında kalmak zorunda olan sıra arkadaşlarımız ise ordaki yaşama dayanamayıp intihara sürükleniyor.

Dindar ve kindar bir nesil yaratmaya çalışan iktidar, bir yandan her şeye zam üstüne zam yaparak diğer yandan öğrencilere verdiği bursla övünür duruma geldi. Fakat verdikleri bursun hele ki bu dönemde hiçbir anlama ve değeri kalmadı. 850 lira ile bir öğrenci yurt ücretini zor verir oldu. Onun dışında okullardaki, yurtlardaki yemekhane fiyatları da aynı kalmadı. İki, üç kat artan yemekhane fiyatlarıyla yemek yiyemez duruma geldik.

Aynı zamanda eğitimin paralı olmadığından bahseden iktidar, eğitimin özelleştirilmesi, sermayeye peşkeş çekilmesi için tam gaz çalışıyor. Devlet okullarına da ayrılan fonun azaltıldığını biliyoruz. Okul giderleri adı altında da her birimizi sömürmeyi ihmal etmiyorlar.

Öğrenci gençlik, hayat pahalılığından ve bunun sonucu olarak geçinemediğinden dolayı okul hayatının büyük bir kısmında çalışmaya mahkum bırakılıyor. Şanslı olup da iş bulabilirsek, yoğun çalışma saatlerinden fırsat, ki bu mümkün değil, hayatımız okul-iş arasında mekik dokumakla geçiyor. Çok düşük ücretlere, güvencesiz bir şekilde çalışmak zorunda kalan öğrenci gençlik için sosyalleşme, kendi yetenekleri doğrultusunda bir hobi edinmek ise hayalden ibaret oluyor. Burjuvazinin istatistik verileri bile ifade ettiğimiz bu sorunları destekler vaziyette. Gençliğin yaşamdan bir şey bekleme, mutsuz olma durumlarını TÜİK'in yapmış olduğu 'yaşam memnuniyeti anketinde' görebiliriz. Bu ankete göre, en düşük mutluluk oranı %44.5 ile 18-24 yaş grubunda yani gençlikte olduğu gözlemlenmiştir.

Yarattıkları geleceksizlik ile çoğumuz artık yaşamdan bir şey beklemez hale geldik, yurtdışına gitme hayalleri kuranların ise yüzbinlerle ifade edildiğini görüyoruz. Gençecik yaşımızda okul okurken geçim derdini düşünmek zorunda kalmıştık, paralı eğitim sisteminin yarattığı eşitsizlik, yoksul ailelerimizin içinde bulunduğu açlık, sefalet öfkemizi biliyor. Öfkemiz kabına sığmıyor, sokak röportajlarından, sosyal medyaya, sokağa, gençlik eylemlerine kadar yansıyor. Gün geliyor yapılan ekonomik ve siyasi krize karşı sokakları dolduruyoruz; gün geliyor intihara sürüklenen arkadaşlarımız için yasaklamalara rağmen Taksim'i zapt ediyoruz. Gençliğin mücadelesi, yaşadığımız her soruna karşı sokakta karşılığını buluyor. Her gün bizi geleceksizliğe, işsizliğe, sefalete, dinci-gerici eğitime mahkum etmeye çalışan faşist devletin karşısında 'aşağı bakmıyoruz' gençliğin dinamik gücüyle onların dimdik karşısında, geleceğimiz için mücadele ediyoruz!

Geleceğimizi, hayatımızı ellerimizden almaya çalışan burjuvazi şunu bilsin ki; gelecek gençliğe ait. Geleceğimizi burjuvazinin ellerine teslim etmeyeceğiz, kendimize, emeğimize yabancılaşmayacağız ve tınaklarımızla kazıyarak geldiğimiz bugünlerde onları bin odalı saraylarında rahat uyutmayacağız! Devrimin güncel, halk ayaklanmasının ayak seslerini duyduğumuz bugünlerde başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm kesimleri, sermaye sınıfına karşı savaş açmış durumda! En çok gençliğin gücünden korkan sermaye sınıfı ve onun devleti gençliği kendi belirlediği sınırlarda tutamayacak, gençlik işçi sınıfıyla omuz omuz mücadele ederek bu kan akan sistemi yerle yeksan edecek! Sorunlarımızın kesin bir biçimde çözülmesi ancak sömürüye dayalı olan bu kapitalist sistemin yıkılıp, halk iktidarının kurulmasına bağlıdır. Ancak bir halk iktidarının kurulması bizlere parasız, bilimsel, ana dilde eğitim, kaygı duymadığımız bir gelecek, her gence yetenek, beceri, ilgilerine göre iş bulma imkanı ve kendini sosyal olarak gerçekleştirmek için maddi imkanlar ve yeterli zamanı sağlayacaktır. Özgürlük ve mutluluk dolu günleri kazanmak için büyük bir coşkuyla mücadele edelim!

İSYANIN, BAŞKALDIRININ VE ZAFERİN BAYRAMI: NEWROZ

Tarihten bugüne Newroz, ezilen halklar için her zaman; direnişin, mücadelenin, başkaldırının, isyanın günü olmuştur. Demirci Kawa'nın yaktığı kıvılcım her geçen gün daha da büyüyerek ezilen halklar için umut, zalimler ve zulümkarlar için korku olmaya devam etmektedir.

Faşizm, kendisini saran bu korkuyla beraber kürt halkına, işçi sınıfına, yurtsever, devrimci, demokrat gençliğe olan saldırılarını yoğunlaştırarak sürdürüyor. 92 Newroz'unda Cizre ve Nusaybinde yaptığı katliamlara her yıl yenilerini ekleyerek, Newroz ruhuyla birleşen halkların mücadelesinin kendisinde yarattığı korkudan dolayı saldırılarına hız kesmeden devam ediyor.

Faşizm, on yıllardır; katliamlarla, işkencelerle, gözaltılarla, tutuklamalarla ezilen halkların mücadelesini bastırmaya, mücadele ateşini söndürmeye çalışıyor. Faşizm, Newroz ateşinden korkuyor. Newroz'un müjdelediği bahardan korkuyor katiller, Newrozlarla büyüyen gençlikten korkuyor cellatlar. 2017 Newroz'unda Amed'te Kemal Kurkut'u katletmeleri bu yüzdendir. Onlara bu korkularının boş olmadığını göstereceğiz!

Bu saldırılara, yıldırma politikalarına, katliamlara, işkencelere karşı ezilen halklar, mücadelelerini yılmadan sürdürmeye devam ediyor ve devam edecek! Her yıl Newroz alanını dolduran ezilen halklardan, işçilerden, köylülerden, kadınlardan ve gençlikten oluşan binlerce hatta milyonlarca insan, Newroz ateşinin birleştirici gücü altında birleşerek Dehaklara karşı Kawaların çekicini kuşanmaya devam ediyor. Newroz ateşi faşizmi yakıyor, ezilen halkların mücadelesini aydınlatıyor. Devrimci gençlik olarak bizim görevimiz, Newroz tarihinin bizlere öğrettiklerini bilincimizde taşıyarak devrim mücadelesini büyütmektir. Yılmadan, yorulmadan, durmadan, bıkmadan; Kürt halkının, işçi sınıfının, kadınların, emekçilerin, gençlerin, kısacası bütün ezilenlerin mücadelesini Newroz ateşinin aydınlattığı yolda daha da ileriye taşıyacağız. Tüm renklerin, dillerin, halkların buluştuğu Newroz alanlarında Devrimci mücadeleyi haykarmaya devam edeceğiz. Newroz bizim için sadece bir kutlama değildir, her Newroz alanı bizler için birer direniş ve mücadele alanıdır.

2022 Newroz'unda da devrimci gençlik olarak, Faşizmin ezilen halklar arasında yaratmaya çalıştığı nifak tohumlarına karşı, ortak mücadelede birleşmeli ve bu mücadeleyi alanlara taşımalıyız. Önümüzdeki bütün 21 Martlarda zalmün, sömürünün ve baskının olduğu her yerde Newroz ateşini yakarak birleşik mücadelenin, zaferin, özgürlüğün türkülerini haykarmaya devam edeceğiz. Bu doğrultuda bütün devrimci, demokrat, yurtsever gençliği Newroz alanlarında Newroz ateşini yakmaya, ortak mücadeleyi sahiplenmeye çağırıyoruz.

**YAŞASIN DEVRİMCİ HALKLARIN
BİRLEŞİK MÜCADELESİ!
BIJÎ TEKOŞÎNA YEKBÛYÎ YA GELÊN
ŞOREŞGER!
NEWROZ PÎROZ BÊ!**

GELECEĞİMİZİ BİZ KADINLARIN İSYAN ATEŞİ AYDINLATACAK!

8 Mart, emekçi kadınların dişleri ve tırnakları ile yarattığı bir mücadele günüdür.

8 Mart, çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebi ile emekçi kadınların burjuvaziye karşı savaş açtığı gündür. İşte o şanlı tarihte emekçi kadınların mücadelesini bastırmak isteyen burjuvazi tarafından 129 proleter kadın yakılarak katledilmiştir. Bunun sonucunda

Enternasyonel'e bağlı kadın toplantısında Clara Zetkin'in tekstil işçisi 129 işçi kadının anısına 8 Mart'ın "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" olarak anılması önerisini çoğunluk kabul etti. Ve her yıl 129 yakılarak katledilen işçi kadınlar için eylemler, etkinlikler düzenleniyor.

O günden bugüne kadınlar evde, işte, fabrikada, atölyede erkek egemenliğe, kapitalizme, sömürüye, şiddete karşı her geçen gün daha güçlü bir şekilde mücadele etmeye devam ediyor. Kâh kadınları katleden, yok sayan devlete karşı barikatın en önünde, kâh okuldaki, cinsiyetçi, tacizci yönetime karşı, kâh sermaye düzenine karşı, kâh kadınları baskı altına almaya çalışan devletin en küçük yapı birimi olan aileye karşı...

Her ne olursa olsun, kadınların "artık yeter" çığılığı her yeri sarsmaya devam ediyor. Kadınların yükselen mücadeleleri, eylemleri toplumdaki tüm ezilen, yok sayılan kadınlara cesaret veriyor.

Geçtiğimiz 8 Mart'tan bu yana ise kadınların direnişleri, isyanı katlanarak arttı. Fabrikalardan, sokaklardan, meydanlardan yükseldi haykırışlarımız!

Özellikle bu dönemde, artan ekonomik krize, yoksulluğa, açlığa, sefaletle karşı işçi sınıfının eylemleri dalga dalga büyüyor. Bu eylemlerde kadın işçilerin en önde olduğunu görmekteyiz. En önde, cesaretli bir şekilde sermaye iktidarına, patronlara karşı savaşıyorlar. Ve bu savaşım zafere erene kadar, bir adım dahi geri atılmıyor.

Patronların dayattığı sefalet koşullarına karşı mücadele eden Pas South, Farplas, Getir, Yemek Sepeti, Migros, Alpin Çorap ve daha nice eylemlerde kadınlar her türlü baskıya, yağmura, çamura bakmadan eylemlerde yerlerini aldılar.

1 Temmuz'da İstanbul Sözleşmesi feshedildiğinde, 25 Kasım'da kadına yönelik şiddetle mücadele gününde faşist devletin "müdahalelerine", şiddetine, biber gazlarına rağmen omuz omuza aştık barikatları!

Kadın katliamlarına, tacize, tecavüze, cinsel istismara, sömürüye, şiddete karşı birbirimizden aldığımız güçle doldurduk meydanları.

Ve her sene olduğu gibi, bu sene de Emekçi kadınlar, yoksul milyonlarca kadın ve LGBTİ+lar olarak öfkemizi kuşanarak, sömürü düzenin barikatlarını yıka yıka, mücadelemizi yükselte yükselte hazırlıyoruz 8 Mart'a!

Katledilen 129 proleter kadının isyan ateşi aydınlattı 8 Mart'ları. Şimdi ise bizler nisanları, mayısları, haziranları, geleceğimizi aydınlatmak için harlıyoruz o ateşi! Bizi sömüren, katleden bu düzene; olduğumuz her sokakta, meydanda, okulda, iş yerlerinde başkaldırıyoruz! Çünkü biliyoruz ki geleceğimizi biz kadın ve LGBTİ+ların isyan ateşi aydınlatacak!

İSTANBUL'DAN BİR DÖBLÜ

Yurt(suzluk)

Geçtiğimiz ay tarikat yurdunda kalan bir öğrenci arkadaşımızın intihar etmesi üzerine tarikat yurtları, devlet yurtları ve özel yurtlarla ilgili bir yazı yazma ihtiyacı hissettim. Bildiğiniz gibi bu yılın başlarında okulların açılacak olması kesinleştikten sonra öğrenciler olarak barınma sorunu ile karşı karşıya kaldık. Barınma sorunu burjuva anayasasında dahi temel insan hakkı olarak kabul edilir. Fakat açıkça görüyoruz ki kapitalizm koşullarında bu meselenin çözümünün bulunmasını bir kenara bırakalım, bunun için bir çaba dahi gösterilmiyor. Sermaye sınıfı ve onun devleti temel insan hakkı olduğunu savundukları barınma sorunu ile ilgili kendi koydukları yasayı çiğniyorlar.

Yılın başlarında yaşadığımız barınma sorunu konusuna geri dönelim. Online eğitime son verilerek yüz yüze eğitimin yeniden başlaması kararı üzerine, öğrenci gençliğin barınacak yer problemi yeniden kendini göstermiş oldu. Bu sorunun yeni ortaya çıkan bir sorun olmadığını da belirtmek lazım. Öğrenci gençlik on yıllardır bu sorunu yaşamaktadır. Buna karşı pek çok mücadeleler de verilmiştir. Fakat günümüzde eğitimin tam anlamıyla niteliksizleştirilmesi, üniversitelerin sermayeye peşkeş çekilmesi birçok sorunu da beraberinde getirdi. Birçok yeni üniversite de açılıyor, fakat devletin öğrencilere sunduğu sözde yurt imkanları da bir o kadar sınırlı. Durum böyle olanca üniversiteye yerleşen milyonlarca öğrenci arkadaşımız ve ailelerimiz için barınma sorunu, çok acil bir sorun olmuştur.

Öncelikle bu sorunun liseli gençliği ilgilendiren boyutunu ele alacağız. Özellikle kırsal yerleşim yerlerinde yaşayan ailelerin çocukları, lise eğitimini görece daha iyi eğitim veren liselerde görmek için şehir merkezlerine gitmektedir. Bu noktada da devreye yurtlar giriyor. İşte bu liseli gençlerin kalabilecekleri 2 çeşit yurt bulunuyor: Devlet yurtları ve tarikat yurtları. Yurt ücretlerinin pahalılığı bir yana, bu yurtlarda yaşamak ve eğitime odaklanabilmek yurt idaresi tarafından âdeta bilerek zorlaştırılıyor. Tarikat yurtları konusuna ayrıca değinmek gerekir. Bunun için din konusuna ayrıca girilmesi de gerekir fakat biz bu yazımızda sizi bu konuyla boğmak istemiyoruz. Daha çok tarikat yurtlarının tekelci kapitalizm ve onun temsilcisi dinci-faşist iktidar eliyle açıkça desteklenmesi ve hayır kurumu gibi gösterilerek aklanmaya çalışılması konusunu ele alacağız. Bu yıl içinde, Türkiye ve Kürdistan coğrafyasının hemen hemen her yerinde bulunan bu tarikat yurtlarında birçok intihar vakası ve bir öğrencinin de güvenlik tarafından öldürülmesi olayları yaşanmıştır.

Bunların sadece kamuoyuna yansıyanlar olduğunu da belirtelim. Tarikat yurtlarının bilançosunun daha ağır olduğunu biliyoruz. Birkaç yıl önce bir tarikat yurdunda çıkan yangında onlarca öğrenci yanarak can verdi. Yine bir başka tarikat yurdunda 50'den fazla çocuğun tacize ve tecavüze uğraması da ortaya çıkan tarikat yurdu facialarına örneklerdir. İşte tekelci kapitalizm ve onun temsilcisi dinci-faşist iktidar eliyle açıkça desteklenen ve hayır kurumu gibi gösterilen tarikat yurtlarının gerçek yüzü böyledir.

Yurt sorununun üniversiteli öğrenci gençlik içindeki boyutu daha başkadır. Çünkü, üniversiteli öğrenci gençliğin çoğunluğu yaşadığı şehirden ayrılmıştır ve bu durumda da direkt olarak bir barınma sorunuyla karşı karşıya kalmaktadır. Bu barınma sorununa verilen en klasik çözüm ise yurtlardır. Biz üniversiteli gençliğin önünde 3 çeşit yurt bulunuyor. KYK yurtları, özel yurtlar ve tarikat yurtları.

Bütün bu yurtlar öğrenci gençliğin barınma sorununu çözmek için yetersizdir ve zaten bu amaçla bizlere sunulmamaktadır. Kapitalizmin doğası gereği yalnızca kar ve daha fazla kar hedefini önüne koyar. Şunu da belirtelim ki bütün bu yurtların aşırı pahalılığı ve yetersizliği sebebiyle her yıl binlerce öğrenci okulu bırakmak zorunda kalıyor. Yazının sonuna gelirken, şahsen benim de yaşadığım KYK yurtları ve sorunlarını anlatacağım. KYK yurtlarında öğrenci gençlik pek çok baskıyla karşı karşıyadır. Bu baskılar sebebiyle gençliğin özgürlüğü alenen kısıtlanıyor. Bu baskılar sebebiyle KYK yurtlarında kalan hemen hemen bütün öğrenciler, kendilerini yaşadıkları bu yurtlara ait hissedemiyor. Kandil günlerinde, dini önemi olan günlerde ve sözde milli önemi olan günlerde yurtlarda bulunan öğrencilerle etkinlik düzenlenmesi dayatılıyor ve bu etkinliklere katılım sağlanması için yurt idaresi tarafından öğrencilere baskı uygulanıyor. Kadın yurtlarında baskıların boyutu çok daha fazladır. Yurt içerisindeki giyimlerinden tavırlarına ve konuşmalarına kadar her şeylerine karışılmakta ve baskı uygulanmaktadır. LGBTİ+ öğrenciler için durum daha da beter bir haldedir.

Hem yurttaki diğer gerici öğrenciler tarafından hem de yurt idaresi tarafından sürekli baskıya uğramaktadırlar. Bu baskıların boyutu ise yurttan atmaya kadar gidiyor. Bu sebepler ile ortak taleplerimiz için, yurtlarda barınan, cinsiyeti, cinsel yönelimi, dini inanışları sebebiyle ve daha pek çok farklı nedenlerden dolayı baskı altında olan bütün öğrenciler birleşmelidir. Yurt idaresi ve bu yurtları, karşımıza bir seçenek olarak sunan bu sisteme karşı örgütlü bir şekilde mücadele edilmesi elzemdir. Bütün bu yurt sorunlarına karşı, öğrenci gençliğin kendi inisiyatifiyle meclisler ve komiteler çatısı altında birleşerek, yurt idareleri ve bozuk yurt sistemine karşı bir çözüm alanı oluşturulmalıdır. Fanzin okurlarımız ve yurtlarda kalan bütün öğrenci arkadaşlarıma sesleniyorum: “Yurtlarımızda, yaşam alanlarımızda bizleri ötekileştirmeye çalışan bu sisteme karşı kendi meclislerimiz ve komitelerimizde örgütlenelim. Bu bozuk sisteme karşı örgütlü bir şekilde mücadele edelim.”

**YAŞASIN ÖĞRENCİ
DAYANIŞMASI!**

KIZILDERE RUHU YAŞIYOR!

Bir Haziran Ayaklanması günü gecesiydi. Taksim Meydanında bulunan herkes, Denizleri faşizmin zindanlarından kurtarmak için, Kızıldere'de Denizlerin yoldaşlarıyla birlikte ölümsüzleşen Mahirler üzerine bestelenen meşhur Kızıldere şarkısını söylüyordu. 71'de göndere çektikleri devrim bayrağı o gün halkın ellerindeydi. Uzun yıllar sonra bile 71 devrimcilerinin göndere çektiği ve yoldaşlarına devrettikleri bu devrim bayrağı, Haziran günlerinde daha canlı dalgalanıyordu meydanlarda.

Nasıl ölüme giderken gözleri arkada kalmadı ise devrimci mücadelenin biricik yol olduğundan da asla yanılmadılar. Ne yaktıkları o ateş sönmüştü ne de göndere çekilen devrim bayrağı yere inmişti. Yıllardır faşist baskılar altında açlıkla, yoksullukla ezilen ve sindirilmeye çalışılan Türkiye ve Kürdistan halklarının yüreğinde bir cesaret ve umut timsaliydi hepsi. Biz devrimci gençliğe de çok şey bıraktı Mahirler'in mücadelesi. En önemli miraslarından biri ise, Kızıldere'de yarattıkları siper yoldaşlığının en aşılmaz örneğidir.

Mahirler, Denizleri idam sehpasından kurtarabilmek için; yolun sonunda ölüm de olsa büyük bir cüretle kavgaya atılmayı devrimci bir sorumluluk olarak görmüşlerdir ve bu bilinçle siper yoldaşlığının mayasını yaratmışlardır. Cesareti, kavgada ısrar etmeyi ve devrimci duruşu, ölümüne yoldaşlaşmayı biz On'lardan öğrendik. On'lar bizim için yalnızca faşizme karşı direnmenin değil, devrim uğruna faşizmi yıkma kararlılığının simgeleridir. Devrimci mücadelede geçici yenilgiler, gerilemeler, hatta fiziki yok oluşlar olabilir. Bunlar mücadelenin doğasında olan şeylerdir. Devrime giden düz bir yol yoktur çünkü. Bu yol sarptır. Bu yolda düşenler geride kalmazlar, unutulmazlar! İşte Mahirler'in yarattıkları siper yoldaşlığı ruhu, devrimci mirası aradan 50 yıl geçse de biz devrimci gençliğin bilincinde ve mücadelesinde hala yaşıyor. Bugün, Mahirlerin, Denizlerin, İboların; devrimci gençlik önderlerinin mücadelelerinin içi boşaltılmaya, Onların yarattığı devrimci değerler, devrimde ısrarlılığın ruhu ise yok edilmeye çalışılıyor. Tüm bunlara rağmen bizler, onların "devrimde ısrar etme" ruhunu canlı tutuyoruz.

Çünkü ancak bu devrimci ısrar ve iradeyi kuşanabilirsek biz gençliği, açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe, işsizliğe iten kapitalist sistemi yıkabiliriz. Tarihi kısa tarih olarak yaşadığımız, devrimin güncel olduğu bu süreçte gençliğin en büyük sorumluluğu; üniversitelerde, liselerde, sokaklarda, meydanlarda Mahirler 'den aldığımız mücadele pratikleri, deneyimleriyle faşizme karşı özgürlük mücadelesini yürütmek. Kızıldere'de bugüne birleşik mücadele ruhuyla kazanacağımızdan hiç şüphemiz yok.

Mahir, Cihan, Ömer, Ertan, Sinan Kazım, Hüdayi, Saffet, Sabahattin, Nihat, Ahmet... Sizin bize devrettiğiniz bayrağı yere değdirmeyeceğiz! Tüm ölümsüzleşenlerimize sözümüz devrim olacak!

Yaşamın Siper Yoldaşlığı!

EKİM KÖR

BİZE SUNULANI DEĞİL, HAKKIMIZ OLANI İSTİYORUZ!

Ben; bilimden, kültürden, sanattan kısacası tüm ilerici değerlerden uzak "eğitimiyle", sermaye sınıfı için öğrencilerin geleceğin işçileri olarak yetiştirildiği ve baskıyla, zorbalıkla, zorla, zulümle öğrencileri kapitalist sistemin karanlık sınırları içerisinde tutmaya ve geleceklerini karartmaya çalışan üniversitelerden birinde okuyan bir 2.sınıf öğrencisiyim. Kapitalizmin kalesi haline getirilmeye çalışılan üniversitelerde öğrenci gençliğin büyük çoğunluğu, boğucu ve niteliksiz bir eğitimin yanı sıra kapitalist sistemin kendi çöküşüyle beraber getirdiği ekonomik krizin derinleştirdiği; yoksulluğun, açlığın, sefaletin ve daha bir çok zorluğun altında yine; açlıkla, yoksullukla ve işsizlikle dolu bir geleceğe doğru itilmek istenilmektedir.

Üniversitelerde ve meslek liselerinde öğrenciler "staj" adı altında ağır işlerde ve zorlu koşullarda ücretsiz ve kolay iş gücü olarak kullanılmaktadır.

Her geçen gün daha da fazla özelleşen ve sermaye sınıfı için bir gelir kaynağı durumuna getirilen üniversiteler, artık, biz öğrenciler için; bilimin, sanatın üretildiği özgür alanlar değildir. Devrimci, demokrat akademisyenlerinin ihraç edildiği, yine devrimci, demokrat öğrencilerin zorlu koşullardan geçerek kazandıkları üniversitelerden haksızca atıldığı, uzaklaştırıldığı, eğitim haklarından mahrum bırakıldığı üniversitelerde öğrencilerin taleplerinin dinlenilmemesi bir yana, bu talepleri dile getirmeleri bile tehditlerle ve zorla engellenilmeye çalışılmaktadır.

Öte yandan burjuvazi, haklarımızı taleplerle elde edemeyeceğimizi, bu hakların zorla alınması gerektiğini savunan biz devrimci öğrencilere karşı tüm gücünü kullanmaktadır ve her türlü şiddet eylemini bizlere karşı uygulamaktadır. Ancak, zor'a zor diyen biz devrimci öğrenciler, her türlü şiddete ve baskıya karşı mücadelemizi sürdürme konusunda kararlıyız. Dimdik ayaktayız ve her adımda çoğalarak yürüyoruz! Bu baskılara, dayatmalara, geleceksizliğe kısacası bütün olarak faşizme karşı mücadele ancak örgütlü bir şekilde yürütülebilir. Öğrenciyi Örgütlü mücadeleden koparıp onu bireysel mücadelenin dar sınırlarına haps etmek isteyen burjuvaziye karşı biz, her alanda Örgütlü mücadelemizi yükseltmeye devam ediyoruz. Üniversite kampüslerindeki sorunlar saymakla bitmez ancak bu sorunların kapitalist toplumun doğrudan sonuçları olduğunu bilmekle beraber, sorunlarımızın kampüs sınırlarındaki bu sorunlardan ibaret olmadığını da biliyoruz, bizler toplumun bir parçasıyız ve toplumun her sorunu doğrudan veya dolaylı olarak bizi de etkilemektedir.

Kampüsteki yemekhane sorununun çözülmesi, dışarıda milyonların aç kaldığı gerçeğini değiştirmiyor veya ulaşım sorununun çözülmesi, sınırlarda onlarca insanın donarak öldüğü gerçeğini değiştirmiyor. Bu yüzden, kapitalizmin bir sonucu olan sorunlarla uğraşp sorunların nedeni olan kapitalist sisteme karşı mücadele yürütmeyen reformist anlayışları da reddediyoruz. Biz şartların iyileştirilmesinden değil, devrim mücadelesi ile burjuvazi düzeninin yerlebir edilmesinden yanayız. Biz devrimci öğrenciler de bu noktada yeni bir dünyayı yaratacak olan proleteryanın devrimci mücadelesinin yanındayız. Sineklerle değil bataklıkla savaşıyoruz ve o bataklıkta kurutacağız!

**YAŞASIN DEVRİMCİ
ÖĞRENCİ BİRLİĞİ
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ
DEVRİMCİ MÜCADELESİ**

ADANA'DAN BİR DÖBLÜ

ÖRGÜTLENMENİN ZORUNLULUĞU

Bu yazıyı, yaşadığımız topraklarda yakıcı bir olgu olan devrimin güncelliği ve bu gerçekliğe uygun olan örgütlenmenin öneminin ne kadar büyük olduğunu düşünerek kaleme almak istedim. Aynı zamanda örgütlenme sorununun çok acil bir sorun olarak önümüzde durduğunu kanısında olduğum için yazma gereği hissettim.

Öncelikle birçok insan örgütlenmeyi kendinden çok uzak, boş bir uğraş, 'tehlikeli' veya hayatıyla bağı olmayan bir durum olarak görmektedir. Bu yazıyı okuyan bazı arkadaşlar da bu gibi düşüncelerin etkisine kapılmış olabilirler. Bu aslında gayet normaldir.

Çocukluğumuzdan beri aldığımız gerici, bilimsel olmayan eğitim bizlere senelerdir bireyciliği, öğrenciler arasında bir kıyasaya rekabet içinde olma düşüncesini pompalıyor. Bunun dışında devlet, en demokratik talepler için dahi bir araya gelen örgütlü toplulukları dağıtmaya yönelik birçok saldırıda bulunuyor ve bu birleşimleri terörize ediyor. Ama, bu yazıyı okuduktan sonra bu gibi düşüncelere kapılmış arkadaşlarımdan bu kanadan uzaklaşmasını umuyorum. Örgütlenmek, hayatımızdan uzak ve günlük hayattan kopuk insanların bir araya gelmesi değildir. Örgütlülük, hayatın kendisinin ve yaşamımızın tam içerisinde.

En basit şekilde örnek verelim; futbol takımı, bir fabrikada çalışan işçiler, okullarımızdaki kulüpler, mahalle derneklerine kadar birçok örnek sayabiliriz. Örgütlülük; insanların belli sebeplerle, bir takım hedefler için zorunlu olarak bir araya gelmesidir aslında. Mesela ilkel-komünal toplumda ilk insanlar, klanlar şeklinde örgütlü bir birliktelikle yaşıyorlardı. Klanın kendi içinde de belli iş bölümleri vardı. Şimdi gelelim 21. yüzyıla. Dünya tarihinin en barbar düzeni olan kapitalizmin varlığını sürdürebilmek için işçilere, emekçilere, gençliğe, kadınlara acımasızca saldırdığı yüzyılımıza. Kapitalizmin çöküş aşamasında olduğu, milyonlarca gencin yaşamının dayanılmaz acılarla yok oluşa terk edildiği, toplumsal sorunların içinden çıkılmaz bir hale geldiği yüzyılımızda hayatta kalabilmek, içine itildiğimiz yalnızlığa ve çaresizliğe karşı ayakta kalabilmek için örgütlenmek zorundayız. Biz gençlerin yaşamımızı, geleceğimizi yok sayan kapitalizme ve faşizme karşı örgütlü bir şekilde yaşamımızı sürdürmek dışında yapabileceğimiz hiçbir şey yoktur.

Çünkü, bu düzen bizleri her gün ama her gün bir geleceksizliğin ortasına atıyor. Bir çıkış yolu bulamayan arkadaşlarımızı intihara sürükleyerek katlediyor. Hayat pahalılığı, zamlar ile birlikte her gün nasıl peynir, ekmeğe alacağımızı düşünmekten, kitap paramızı nasıl buluruz diye düşünmekten, okul masrafımızı, kiramızı, faturalarımızı nasıl öderiz diye kaygısını düşünmekten bir hal olduk! Kapitalizmin yarattığı bu sorunlara karşı mücadele ettiğimiz zaman ise kendi gibi düşünmeyen, 'sıradanın dışına çıkan' herkesi terörist olarak suçluyor, gözaltına alıyor, tutuklayabiliyor. Bugün biz örgütlü bir şekilde kapitalizme karşı mücadele vermez, bu sistemi alaşağı etmezsek; geceleyin sadece dışarda olduğumuz, faşistler gibi düşünmediğimiz, ulusal kimliğimiz, cinsel yönelimimiz, dinsel inancımızın olmayışa veya ezilen inanç topluluklarından birine mensup olduğumuz için baskıya, katliamlara uğruyabiliyoruz, yaşamın dışına itiliyoruz.

Ama, yaratmak istedikleri korku kapanının içinde yaşamaya mahkum değiliz! Ya sermaye egemenliğinin bizlere dayattığı bu rezil yaşam koşullarında, faşist baskılar altında yaşamaya mahkum kalacağız ya da insanca yaşayabileceğimiz bir dünyayı ellerimizle kurmak için mücadele edeceğiz! İşte bugün bizi insanlığımızdan çıkaran koşullara, yaşadığımız acılara, sefalete, açlığa karşı başkaldıranların sesi büyüyor, kitleler harekete geçiyor. Bunu gören faşizm kendince önlemler almaya, yükselen mücadelenin önünü kesmeye çalışıyor. Bu yüzden, karşı-devrim cephesi, gençliğin ve emekçilerin yükselen mücadelesine, patlayacak öfkesine karşı hazırlık yapıyor, sivil faşist güçleri silahlandırarak, askeri zor kurumlarını tahkim ederek, halkı açıktan katliamlarla tehdit ederek, baskıyı koyulaştırarak yaklaşan devrimi bastırma hazırlığını yapıyor.

Ancak tüm bu hazırlıkları güçlü oldukları için değil, tam tersine güçsüz olduklarından yapıyorlar. Artık, gençlik başta olmak üzere toplumun geniş kesimleri eskisi gibi yönetilmek istemiyor, geleceğini kendi ellerine alıyor.

Yukarıda örgütlenmenin zorunluluk olduğundan bahsetmiştik. Evet, örgütlenmek bu düzenin yarattığı sorunlardan bıkan, bunun düzelmesini isteyen herkes için artık bir zo-ran-lu-luk-tur! Kimse tercih olarak örgütlülüğü seçmez. Nasıl ki maddi koşullar, apolitik yığınları politikleşmeye yönlitiyorsa (sokak röportajlarında politik olduğunu ülke gündemini yakından takip etmesiyle ortaya koyan ve hepimizi şaşkırtan ortaokul öğrencileri örnek olabilir), örgütlenmeye de aynen öyle itiyor. Şimdi bizler düşmana karşı yaşamı savunmak, özgürlüğü kazanmak istiyorsak, güçlerimizi birleştirmeli, yaşamın hangi alanından bulunuyorsak orada örgütlü bir güç yaratmalıyız. Artık önümüzde iki seçenek var; YA DEVRİM, YA ÖLÜM!

İSTANBUL'DAN BİR DÖB'LÜ

GERİ SAYIM BAŞLADI, GENÇLİK DEVRİME!

Her yanımız açlık, her yanımız yoksulluk, her yanımız sefalet...

Nereye baksak acılar içinde yaşayan, yaşamdan umadunu kesmiş, emek cehennemi içinde hayata tutunmaya çalışan biz genç işçiler, üniversiteliler, liseliler, genç kadınlar varız! Ekonomik, politik krizin derinleşmesi ve zamların katlanarak artmasıyla temel ihtiyaçlarımızı bile alamıyor hale geldik. Hayattan keyif almayı, hobilerimiz, ilgi alanlarımıza zaman ve para ayırmayı geçtik, her gün karnımızı nasıl doyururuz, okul masrafımızı nasıl karşılız derdine düşmüş durumdayız.

Emekçi ailelerimizin içinde bulunduğu çaresizlik bizleri üzmele kalmıyor, hayatın her türlü imkanından yoksun olma ve işsizlik belasıyla yüz yüze kalma öfkemizi biliyor!

Bu yüzden, bu sefalet düzenini kabul etmeyen bizler ya bir sokak röportajında isyanımızı haykırıyoruz ya da eylemlerle sokaklara akıyoruz. Giriştiğimiz her eylemde hayatın kendisinden öğreniyor; grevleriyle, eylemleriyle dünyayı sarsan, patronlardan hakkını söke söke alan işçiler bize yolu gösteriyor. Yaşadığımız işsizlik, açlık, geleceksizlik, çaresizlik gibi toplumsal sorunların kaynağı kapitalizm ve özel mülkiyet düzenidir. Emekçi ailelerimizi ve bizleri çaresizliğe mahkum eden, hayatın tüm renklerinden ve imkanlarından yoksun yaşamamıza sebep olanlar, kendi sahte cennetlerinde şatafat içinde yaşıyorlar. Ama korkuyorlar, emekçilerin, kadınların, gençlerin devrimci mücadelesinden korkuyorlar.

Çünkü, bu sistem biz işçilere, emekçilere, Kürtlere, kadınlara, LGBTİ+'lara, gençlere, doğaya, hayvanlara düşman!

Pandeminin başından beri birçok sıra arkadaşımız geçinemediği yaşamda bir umut ışığı göremediği için intihara sürüklendiler. Bu bir intihar değil, katliamdır! Bırakın öğrencilerin eğitim hayatına desteklemeyi ve barınmalarına olanak sağlamayı bu sistem kendi krizinin yükünü biz gençlere yılmaktadır. Bunları; sıra arkadaşlarımızın her intihar haberinde, kadın katillerinin her beraat haberinde, haklarını istemek için greve çıkan İşçilerin her tutuklanma haberinde, ırkçı, homofobik saldırıya uğrayan her insanın isyan çılgılığında görüyoruz. Bu düzene mecbur değiliz! Gençliğimizi gerici bir eğitimle, sınav stresiyle, maddi sıkıntılarla, aile baskısıyla, gelecek kaygısıyla, işsizlikle harcamak zorunda değiliz. Bizlere ölümü seçmeyi dayatan bu sisteme karşı yaşamı ve kavgayı seçiyoruz. Katliam ve sömürü düzenine karşı, mücadele etmek zorundayız.

Bu mücadele pratiğimizi somutlayacak olursak bu, hedeflerimizi şöyle sıralayabiliriz:

- İşçi sınıfının eylem pratiklerini, grevlerini, direnişlerini en güçlü bir biçimde sahiplenmek. Grev, direniş, eylem alanlarında bulunmak, işçi sınıfının mücadelesi ile en etkili dayanışma pratikleri yaratmak.
- Üniversitelerde; devrimci, demokrat yurtsever öğrencilere yönelik faşist saldırılara karşı okullarımızı terk etmemek. Yaşam alanlarımızı tüm öğrenci gençlikle birlikte savunmak. Aynı zamanda üniversitelerimize atanan Kayyum rektörlere, yurt ve yemekhane sorunlarına, nitelsiz eğitime karşı okullarımızda öğrenci gençlik ile birlikte forum, eylem, toplantılar düzenlemek.
- Liselerde; staj sömürüsüne, dinci-gerici, paralı eğitim sistemine, öğrenciler üzerinde baskı yaratan okul idarelerine karşı komiteler kurmak. Kantin zamlarına karşı eylemler yapmak.

- Okullarımızda cinsiyetçiliğe, tacize, şiddete, homofobiye karşı kadın ve LGBTİ+ öğrenciler ile birlikte mücadele etmek ve erkek egemen anlayışa karşı okuma atölyeleri kurmak
- Emperyalist yağma savaşlarına karşı ezilen halkların yanında mücadeleyi yükseltmek

Tüm liseli, üniversiteli gençliği bu somut pratik hedeflerimizi bulduğumuz tüm alanlara güçlü bir şekilde taşıyıp önümüzdeki dönemi en güçlü şekilde örgütlemek için DÖB saflarına çağırıyoruz. Hayatımızın her anında, gençliğimizin en güzel yıllarında karşımıza her dakika çıkan sorunlarımızın gerçek çözümü bir halk devrimindedir. Parasız, bilimsel, anadilde eğitim, demokratik, özerk üniversite, insanca yaşanabilir bir geleceği biz kendi ellerimizle işçi sınıfıyla, ezilen halklarla birlikte dövüşerek kuracağız! Az kaldı, geri sayım başladı: gençlik devrime yürüyor! Yaşam Bizden Yana!

DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

“İş, ekmek yoksa, barış da yok” sloganları yükseldi. İşçi sınıfının, gökyüzüne uzanan bir kavgaya çağırıyordu bu... Bir tarafta, iki yumruğu ile motorunun üstünden ekmeği için “Her an, her şeyi yapmaya hazırımışçasına” sınıf kını bilenen işçiler... Öbür tarafta isyanını fabrikanın her yerinde haykıran, işgal eden, sokağa akan işçiler... Ve açlığa meydan okuyan, sokakları aydınlatan kitleler. Burjuvazi işçileri kavgaya davet etti, daveti kabul oldu. İşçiler her yerde sınıf düşmanlarının üstüne üstüne yürüyor. Ülke yangın yeri iken, bitmek bilmeyen ılımlı olma, sokağa çıkmama çağırısı yapanlar bu örneklere iyi baksınlar.

Zaten sınıflı toplum tarihinde ezende ezilen arasında hiç barış olmamıştı, sınıflar var olduğu sürece de hiç olmayacak. Ve tarih her defasında bize bir zafer istiyorsak bunun hangi yollarla olacağını sert bir açlık dalgası ile gösterdi, gösteriyor. Dipten gelen dalga yükseliyor, büyük bir tsunami kıyıları vurmaya hazırlanıyor. Ülke yangın yeri, bu yaklaşan fırtınada savunmada olan onlar, saldırıya geçen bizler olacağız!

Peki, böyle bir yükselişin karşısında bizler öğrenci gençlik olarak nerede konumlanacağız? Bize de ekonomik krizin faturası yansımıyor mu?

Evet, o yayılan dalgaların aynı okyanustan yüksekliğini de unutmamak lazım, aynı okyanusun içinde olanlar olarak sorunlarımızın kaynağı nasıl aynı noktalardan ele alınabilir? Alınamaz çünkü, işçilerin içinde bulunduğu sefaletin kaynağı ne ise, geniş emekçi yığınların çocukları olan bizlerin de geçinememe sebebi aynıdır. Bizler hem işçi, emekçi çocukları hem de açlık ve geleceksizlikle boğuşan gençler olarak bugün, sorunun temelinde bizim açlığımızla, bizim her şeyden yoksun oluşumuzla beslenen bir sistem olduğunu ve genç yaşlı ayırt etmediğini bilmeliyiz. Okullarımızda, kaldığımız yurtlarda, yaşadığımız evlerimizde, çalıştığımız alanlarda yok edilmeye çalışılan bir geleceğimiz ve gençliğimiz var. Okullarımız da hangimiz nitelikli, bilimsel bir eğitim görebiliyoruz? Sistemin nitelikli köle ordusuna bir er daha ekleyebilmek için okulları kışlalara çevirdiler. “Hadi neyse, olsun, üniversite ortamını görelim, biraz da olsa kültürel anlamda gelişelim” diye okula gitsek, yurtta kalsak bizi bekleyen böcekli yemekler ve leş gibi bir oda ya da dinci tarikat yurtları var.

“Aman ayrı eve çıkarım, günümü gün ederim, hem çalışır hem de okurum” diyelim. Ev kiraları, düşük ücret, maaşından daha yüksek elektrik faturası, dolapta kavanozda kalmış bir tane zeytin, ya da her gün makarna, menemen yemek bekliyor bizi. Sonrası ‘isyankâr ve iş beğenmeyen’ gençlik kitlesi...

Peki, hal böyleyken bizleri ve işçi, emekçi annelerimizi, babalarımızı kim itiyor isyan etmeye, başkaldırmaya? Tabii ki kapitalist sistemin kendisi itiyor. Açlık dalgası büyüdükçe artık bizlerin kaybedecek hiçbir şeyi de kalmadı. Fakat, kazanacak çok şeyimiz var. İşte, bu son dönemlerde sokaklara, fabrikalara, okullara yansıyan bu krizin faturasıdır. Biz gençlik olarak bu faturayı yaşamlarımızla ödüyoruz. Öğrenci gençlik olarak bilmeliyiz ki bizi ne yurt dışına çıkmak ne de sokağın sesini duymamak, sadece kendi sorunlarımızın içinde debelenmek kurtaracak.

Yurt dışına çıktık diyelim bizde bıraktığı hasar ne olacak? Hadi onu geçelim surf biraz daha 'rahat yaşayabilmek' için gitmemize degecek mi? Değmeyecek, çünkü bu yaşanan kriz sadece bu topraklarda yaşanmıyor. Dünyanın her yerinde ayaklanmalar, krizler yaşanıyor. Emperyalist kapitalist sistem gün geçtikçe eriyor, çünkü artık kış geçiyoruz, bahar geliyor, güneş yükseliyor. O yüzden arkadaşlar, geleceğimiz için bizi "bireysel kısa çözüm ve kaçışlar bizi kurtarmayacak". Çünkü yaşananlar toplumsalsa, kurtuluşumuz da toplumsal devrim mücadelesinden bağımsız olamaz. Hele ki işçi yoldaşlarımızın eylemleri bu kadar yükselişteyken tam ve kesin kurtuluşumuz için biz bu olgudan bağımsız bir yerde duramayız. Kurtuluşumuz üreten ve yaratan işçilerin kendilerinin olan iktidarı almasındadır. İşçilerin kendi emeği ile inşa ettiği her şeyi bir avuç sermayedardan alıp emeğin iktidarını, demokratik halk iktidarını kurmalarıdır.

Bunu da ancak ülkenin bütün hakka yenen işçilerin, emekçilerin, yaşandı kovulmuş kadınların, geleceksizleşmiş gençlerin, katledilen ve ezilen Kürt halkının, LGBTI+'ların birlikte mücadele etmesi, savaşması ile başarabiliriz!

Boğaziçi eylemlerinde öğrenciler, direnişe geçtiler ve bu birçok üniversiteye sızdı değil mi? Fakat, okullarımızda sorun yaşayanlar sadece bizler değiliz. Okullarımızda sömürülen işçilerin de olduğunu unutmamak lazım. Bizler okullarımızda eyleme geçerken omuzdaşlarımıza da seslenmeli, onları da bu mücadelenin içinde olmaya çağırmalıyız. Örneğin; o üniversitelerin temizliğini yapanın, o binayı inşa edenin ve oturduğumuz sıraları üretenin işçiler olduğunu biliyoruz. Bugün nasıl işçi sınıfının öğrenci gençliğin taleplerini sahiplenmesi, onun kurtuluşu için de mücadele etmesi gerekirse öğrenci gençliğin işçi sınıfının mücadelesinin yanında olması gerekir.

Çünkü, yaşadığımız yaşamsal sorunları bireysel olarak değil, toplumsal düzeyde yaşıyoruz. Gençliğin özgün sorunları olmasına rağmen, akademik özgürlükler sorunu, geçinememe, yaşamdan kovulma, yaşamın neredeyse tüm imkanlarından yoksun olma toplumun geri kalan kesimlerinin sorunları ile birçok yerde kesişiyor. Bu durumu sokak röportajlarında çok iyi görebiliyoruz. Bir öğrenci diyor ki “Ben bir öğrenci olarak bir test kitabı bile alamıyorum, en basit sosyal aktiviteyi bile yapamıyorum, ailemden para istemeye utanıyorum”... Ne kadar da içimizi parçalayan ifadeler. Ama çok uzağa gitmeye gerek yok, çoğumuz bu maddi koşullarda ve bu ruh halinde yaşıyoruz.

Gelelim ne yapmalı meselesine. İlk olarak okyanusun içinde o geminin batmaması için birbirimize daha da kenetlenmeliyiz. İşçi sınıfının yükselen eylemlerinde olmalı, kendi sözümüzü söylemeliyiz. Farplas, Yemeksepeti, Migros ve daha niceleri biz gençlerin heyecanı ile coşacak, işçi sınıfının kararlılığı ile yükselecek zafere doğru.

İşçi sınıfına kalkan her eli genç kollarımızla kırmamız da bilmeli, okullarımızda gençliğin gündemleriyle buluşurken, gençlik kitlelerine politik özgürlükler mücadelesini taşımalıyız. Hedeflerimizin net ve amaçlarımızın duru olması, gençliğin sorunlarına dair taleplerimizin net ve yaygın işlenmesi, en zengin yöntemlerle anlatılması büyük bir önem atfediyor.

Devrimci durum bu kadar yükselmişken, her yerde sokaklar sloganlarla çınırken, evlerimize açlık girmiş, okullarımızı niteliksiz eğitim sarmış durumdayken, şartlar artık bizi devrimci olmaya itiyor. İşçiler “Artık yeter, şu zamana kadar çocuklarımızın geleceği için çalıştık ellerimizin nasırları ile, ama artık biz açsak patronlara huzur yok” diyerek dümeni ellerine aldılar ve en cüretli şekilde örgütlülüklerinden aldıkları güç ile yola çıktılar. Sermaye egemenliği bir gençliğin etkin ve güçlü katıldığı bir ayaklanma ile yıkılmadan ve yerine bir halk iktidarı kurulmadan kesin olarak kurtuluşumuzu sağlayamayacağız.

Sorunlarımız işçi sınıfı ile
ortaksa çözüm yollarımız ve
kurtuluşumuz da ortaktır.
Savaşımız turnaklarımız ile
kazdığımız inşa ettiğimiz
dünyayı asalaklardan geri alma
savaşıdır! Artık kaybedecek tek
bir şeyimiz bile yok ama
kazanacak dünyamız var. Bugün
tam zamanı, yarın geç olabilir.
İşçi sınıfının yanında en güçlü
pratiklerle yer alarak, gençlik
olarak bir avuç asalağa
gücümüzü gösterme, öne en öne
çıkma zamanıdır!

TANYA

ŞİR

Etrafa yayılıyor açlık kokuları.
Bir yanda burjuvanın,
Bir yanda yoksulların açlığı...
Etrafa yayılıyor açlık kokuları,
Kokuyor yoksul mahallelerde
Kokuyor bir konu da
Bir ekmeği alabilmek için saatlerce bekleyen,
kuyrukların açlığı kokuyor .
Biz açlık kokuyoruz...
Bizler açlık orduları öfke kokuyoruz.
Sınırlar aşılış parçalanmış duvarlar
Öfkeyle dolu açlık kokuyor milyonlar...
Kokuyor burjuvanın ölü bedeni.
Lüks restoranlar da et kokuyor ,
Fakat, yedikleri açlık ordusunun kemikleri
Fakat, yedikleri milyonların geleceği
Çürümüşlüğü milyonluk kokularla gizliyorlar.
Milyonluk kokularla da bezenseler
Gizleyemezler kokuşmuş ölü bedenlerini...
Etrafa yayılıyor açlık kokuları
Bir yanda burjuvanın,
Bir yanda yoksulların açlığı...
Fakat açlar ordusu
Burjuvaların kemiklerini soymaya geliyor.

“Kim Geleceksiz? Burjuvazi mi, Gençlik mi?”

Sosyalizm dışındaki tüm toplumsal sistemlerde gençlik egemen olan sınıfın bir biçimiyle tahakküm altına aldığı, kendi tarafına çekmek için uğraştığı, kendi devlet kadrolarında, ordusunda yer aldığı bir kesim olmuştur. Şu an yaşadığımız kapitalist toplumda da bu geçerlidir. Devrimin lokomotif güçlerinden biri sayılan gençlik egemen sınıf olan burjuvazi tarafından sömürülmekte, kapitalizmin çarkları altında ezilmekte ve geleceksizliğe mahkum edilmektedir.

Pandemiyle birlikte ekonomik ve siyasi kriz eskisinden daha çok etkisini gençler ve toplumun tüm kesimleri üzerinde gösterdi. Küresel çapta olan çöküşe pandemi de eklenince durum burjuvazi için içinden çıkılmaz bir hal aldı.

Doğasında krizleri barındıran kapitalizm bu süreci ne yapsa ne etse de kendi kontrolü altına alamayacak. Bu süreçte ise işçi sınıfının, kadınların, gençlerin, LGBTİ+'ların yaşadığı sorunlar daha da arttı. İşçi sınıfı ücretsiz izne çıkarıldı. Covid olanlarla aynı iş yerinde çalıştırıldı, maaşlarında kesintiler oldu. Kadınlar, LGBTİ'lar bu süreçte öldürülmeye devam edildi. Taciz ve tecavüze maruz bırakıldı. Gençlik ise gelecek kaygısını daha da derinden hissedip intiharlara sürüklendi. Tüm bu olumsuzluklara rağmen dünyada mücadele bitmedi, aksine artarak güçlendi. Kadınların hareketi, eylemleri yükseldi. İşçi grevleri geçmişe nazaran artmaya devam etti.

Sistem çökerken kalan bu enkaz ise emekçi sınıfların hayatlarını yıkıma uğrattı. Bu yıkım bize açlık getirdi. 70 yaşında insanlar sokakta baktığı çocuklar için ekmek dilenecek duruma geldi. Bu yıkım doğayı talan etti. Pandemi sürecinde doğanın yıkımı hız kazanarak devam etti, yaz aylarında birçok orman yangını oldu fakat, devlet bilerek bu yangınlara müdahale etmedi. Nice canlı yok oldu. Bu yıkım bize savaş getirdi. İnsanlar evlerinden oldular. Kendi yaşadığı toprakları bırakıp ya yürüyerek ya da bir gemide yok olmaya sürüklendiler. İşçi sınıfı ise her zamankinden daha fazla sömürüldü. Patronun arabası kirlenmesin diye bagajında götürüldü. Cansız bedeni üstüne gazete örtülüp yol kenarına atıldı. Eve getirecek bir lokma ekmek bulamadı.

Bunca üretilen meta varken üretim anarşizmi bu kadar yoğunken işçiler kendi ürettikleri mallara sahip olamıyor. İnşaat işçileri en güzel evleri yapıyor, ama barakalarda yaşıyor. Temizlik işçileri en güzel evleri temizliyor, ama kendi evini temizlemeye zamanı kalmıyor.

Hal böyleyken, burjuvazi yarattığı nice savaş ,kriz, sorun ve yıkıma karşı çözümsüz kalıyor ve geleceği temsil eden gençliği geleceksiz bırakmaya çalışıyor. Gençlik okula gitmeye çalışıyor ama otobüs parası yok. Okumak için alacağı test kitaplarına parası yok. Okulda acıkırsa kantine, yemekhaneye verecek parası yok. Barınmak isterse KYK ya da tarikat yurtları önüne çıkıyor. İkisinde de bir ton sorun yaşıyor. Gençlik kelimesinin gerçek anlamında öldürülmeye çalışılıyor.

Bu kadar derin siyasi ve ekonomik krize karşı gençlik sesini de çıkarmıyor değil. Sokak röportajları bize iyi bir örnek sunuyor. 12-13 yaşındaki çocuklar bile her şeyden haberdar. Mikrofon sokakta hangi gence yönelirse yönelsin diyecek bir sözü var. Söyleyecek bir sorunu var. Gençler bu düzenden bıkmış durumdalar. Hepsi aynı sorunlardan bahsediyor. Hepsi dert yakınıyor. Kimi genç insan çözümü yurt dışına gitmekte buluyor. Kimisi ise bu düzene geçit vermemeyi, bu düzeni alaşağı etmek istiyor.

Düzeni alaşağı etmek isteyen devrimci, demokrat, yurtsever gençlik liselerde, üniversitelerde, kaldıkları yurtlarda faşist saldırılarla karşı karşıya kalıyor. Bu da yetmezken aileleri aranıyor, aileleri üzerinden baskı kurulmaya çalışılıyor, bu saldırı da tutmadığında tutuklama terörüyle karşılaşıyor. Mücadele etmek isteyen gençlik tehdit ediliyor, kaçırılıyor, ajanlaştırılmak isteniyor. Bunca fiziksel ve psikolojik baskının yanı sıra devlet gençliği kendi ideolojisiyle çürütmeye çalışıyor. Dinci faşist bir gençlik yaratmak için medyada devrimci, demokrat, yurtsever gençliği düşman olarak gösteriyor. Okullarda dinci-gerici bir eğitim veriyor. Gençliği tarikat yurtlarında barındırmak istiyor. Sonuçta devlet ne kadar saldırırsa saldırırsa devrimci, demokrat, yurtsever gençliğin iradesini teslim alamıyor. Gençlik bunlara boyun eğmiyor. Yıllar boyu mücadele eden gençlik 2022 yılında da mücadelesini kararlı bir biçimde devam ettirecek. Faşizm elinde bu kadar imkanla saldırırken bu onun güçlü olduğunun değil, güçsüz olduğunun işaretidir.

Doksanlardan beri var olan devrimci durum günümüzde de önemini sürdürüyor. Emperyalist, kapitalist sistem sıçramalı bir şekilde çökerken devrim ise sıçramalı bir şekilde yükseliyor. Onlar kaybetmeye mahkumken bizim kazanmaktan başka çaremiz yok. Yaşadığımız topraklarda bunca açlık, yoksulluk, sefalet varken kitleler evinde beklemiyor. Kitleler ayaklanmacı bir ruh haline bürünüyor. Gezi’de, 6-8 Ekim’de gördüğümüz ayaklanmacı ruh hali önümüzdeki ayaklanmalara ışık saçıyor. Bizlere bulaştırmak istedikleri korku, yalınlık gibi olgular bu toprağın insanları tarafından aşıyor. Korku eşliğini aşıyoruz. Asıl korkan onlar. Kaybetmeye mahkum olan onlar. Çünkü artık burjuvazi her anlamda kültüründen, üretim ilişkilerine, toplum yaşamından, sanata, edebiyata, devlet aygıtına kadar tamamen gericileşmiş ve insanlığa hiçbir gelecek sunamaz haldedir! Toplumun, gençliğin insanca yaşanacak, özgür bir geleceğe ihtiyacı var.

İşte, bu gelecek ancak ve ancak bu barbarlara bu kapitalist sisteme karşı savaşmakla kazanılır. İnsanca bir yaşamın, gelecek kaygısının, açlığın, yoksulluğun, sefaletin, işsizliğin, ölümlerin, savaşların olmadığı insanın insanca değer gördüğü bir sistem ancak sosyalizm ile mümkün! Sosyalizm ise ancak bu sistemi yıkarsak gelir. Ancak mücadele edersek, örgütlenirsek ve bu mücadeleyi zaferle taçlandırırız mümkün olur. Bu yüzden liseli, üniversiteli genç arkadaşlar; Devrim için Devrimci Öğrenci Birliği Saflarına!

ADANADAN BİR DÖBLÜ

Zam furyası, hayat pahalılığı, işsizlik, bitmek tükenmek bilmeyen yokluk... Açlık geldi evlerimizin içine yerleşti! Sorun artık varlık yokluk sorunu. Sorun hayatta kalma sorunu! Dayanacak gücümüz, bekleyecek sabrımız, çekilecek yerimiz kalmadı! Çatladı sabır taşımız. Günlerdir dört bir yanda grevler, işgaller, direnişler sürüyor. Trendyol, Farplas, Hepsi Jet, Yemek Sepeti, kurye, çorap, tekstil, kamyon, tir işçileri yaşadığımız toprakların dört bir yanında alanları, meydanları zapt ediyor, çalıştıkları fabrikaları işgal ediyor ve iş bırakma eylemleri yapıyor. Ve hala eylemlere kararlı bir şekilde devam ediyorlar.

Aynı zamanda farklı sektörlerdeki işçiler de yaşadıkları baskılara, ücretli kölelik düzenine karşı diğer işçi kardeşlerinden aldıkları güçle eyleme girişiyorlar! Artık, bu kapitalist sistem içinde nefes alacak durumumuz kalmadı. Sistem bizi her gün daha fazla kavgaya itiyor! Bugün güçlü olan burjuvazi, dinci-faşist iktidar değil işçi sınıfıdır. Çünkü, işçi sınıfı yaşadığı sorunlara karşı en kararlı şekilde mücadele etme konusunda her geçen gün daha fazla ısrar, kararlılık ve inatla öne çıkıyor. Mücadele ettikçe daha da güçlenen bir hareket var. Bu hareket bütün bir toplumu kasıp kavurma enerjisini sınıf köklerinde taşıyor!

Biz, milyonlarca işçinin, emekçinin çocuğu olan öğrenci gençlik olarak işçi sınıfının kapitalizmi temellerinden sarsan mücadelesinin yanındayız. Öğrenci gençliğin kurtuluşunun ancak ve ancak işçi sınıfının mücadelesi ile birleşirse zaferle taçlanacağını biliyoruz! İşçi sınıfının gerçek kurtuluşunu elde edeceği ve biz geleceğin işçilerinin de özgürleşeceği emeğin iktidarının zaferi için en önde mücadele edelim! Çünkü, yalnızca emeğin iktidarını kurduğumuz zaman yaşadığımız toplumsal, ekonomik sorunlarımızı kalıcı bir şekilde aşabileceğiz. Çünkü, sadece o zaman acılarımız, içinde bulunduğumuz büyük geleceksizlik, faşist baskılar son bulacak! İşte tam da bu sebeplerden dolayı aslolan emeğin iktidarını hep birlikte kurabilmektir! Bu gerçek için hep birlikte dövüselim! İşçiler, emekçiler, kadınlar ve gençlik olarak bizler bu sistemi güce, cüret ve iradeye sahibiz! Biz kazanacağız, devrim kazanacak!

**İşçi, Gençlik El Ele Hep Birlikte
Devrime!**

**Zafer Savaşan Emekçinin
Olacak!**

**Yaşasın İşçilerin Mücadele
Birliği!**

“Mücadele Birliği Gazetesi İle Kampanyamız ve 5 Şubat’ta Gerçekleştireceğimiz Etkinliğe Dair Konuştuk”

1- Son süreçte gençliğin geleceksizlik, geçinememe, dinci gerici eğitim gibi öne çıkan sorunları var. DÖB bu sorunlara ilişkin ne düşünüyor?

Emperyalist-kapitalist sistem bütün dünyada bir varlık yokluk savaşı veriyor. Sistemin bağrında biriken toplumsal sorunlar işçi sınıfını, dünya halklarını bir yıkıma uğratarken, gençliği de ciddi bir geleceksizlik girdabına sürüklüyor. Son süreçte açlık, işsizlik, geleceksizlik, intiharlar, faşizmin baskıları toplumun bütün ezilen kesimleri çok net bir şekilde gösteriyor. Toplumun tüm kesimlerinde olduğu gibi gençliğin sorunlarının giderek derinleştiği, birçok sıra arkadaşımızı intihara sürüklediği bir dönemden geçiyoruz. Burjuvazinin hedef tahtası haline gelmiş durumdayız. Eğitim sistemi, egemenler için biz öğrencileri geleceğin “nitelikli, eğitimi” iş gücünü oluşturabilmesine, kendi devlet aygıtına kadrosal düzeyde eleman yetiştirmesine ve gençliği burjuva gerici ideolojiyle kendine ideolojik olarak bağlamasına yarayan kullanışlı bir enstrümandır. Ve bunu dindar ve kindar bir nesil yetiştirmek için eğitim sistemini nasıl kullandıklarından görebiliyoruz. Bu süreçte gençliğin geçinememe ve geleceksizlik gibi sorunları en çok öne çıkar durumda. Bizler bu sorunların temelini biliyoruz. Bundan dolayı da öğrenci gençlik mücadelesinin temel hedefinin de ne olması gerektiğini biliyoruz. Bizler DÖB olarak bu sorunların kaynağının kapitalist sistemin kendisi olduğunu görüyoruz, kapitalizmin yarattığı yıkımdan nasibini alan kesim sadece öğrenciler olmadığı gibi işçiler, kadınlar, Kürt halkı ve daha nice ezilenler olduğunu da görmek mümkün. Sorunlarımızın kaynağı ortak ise kurtuluşumuz da ortak. DÖB bu sorunların kaynağını ortaya koyduğu gibi çözümünün de bir halk devriminde olduğunu söylüyor.

Çünkü, akademik özgürlükler mücadelesinin kalıcı olarak zafere ulaşması, üniversitelerin özgürleşmesi, staj sömürsü, gerici-faşist-paralı eğitim gibi sorunları çözecek ve bunları güvence altına alacak olan devrimci bir halk iktidarındır. Bu yüzden de öğrenci gençlik mücadelesinin de yegâne hedefimiz olan işçi sınıfının kurtuluşu gerçekleşmeden, işçi sınıfı ile omuz omuza bir mücadele hattı kurmadan olmayacağını biliyor ve bu bakış açısı ile öğrenci gençliği örgütlemeye çalışıyoruz .

2- Bu gelişen sorunlara yönelik gençliğin ciddi bir tepkisini de görüyoruz, bu tepki kendini yer yer röportajlarda ve sokak eylemlerinde somutluyor. En son Taksim'de gerçekleşen eylem buna bir örnek. Gençliğin bu mücadeleciler kesimlerini örgütlemek için neler yapıyorsunuz?

Evet, bu sorunlara karşı gençliğin çok büyük bir tepkisi var, söz konusu barınamama ile ilgili olan eylemler, yurt ve düzgün barınma koşulları için yapılan eylemler, çok güçlü geçen Boğaziçi direnişi ve çok uzağa gitmeden en son bizim de bulunduğumuz Taksim'de Enes kara için yaptığımız eylem; bunlar su götürmez sonuçlardır. Aslında ekonomik ve siyasi krizden nasibini alan gençlerin isyanının yansımasıdır. Keza sokak röportajlarında bu tepkiyi çok iyi görebiliyoruz, daha geçtiğimiz günlerde 11 yaşlarında belki daha küçük bir genç arkadaşımız çıkıp test kitabı alamadığı için öfkesini haykırdı ve birçok genç arkadaşımız aynı durumda, hatta röportaj verdiği için gözaltına alınan genç bir sokak röportajcısı bile var, çünkü iktidar başkaldıran herkese gözdağı vermekten çekinmiyor. Ama artık en apolitik kesimden gençler bile ciddi anlamda yaşadıkları sorunlara karşı politikleşmeye başlamış ve sokakta olmanın önemini anlamış durumda. İşte, böylesi hareketli bir dönemde bizler de bu süreçte güçlü bir çıkış yakalayabilmek için bir kampanyaya başlattık.

“Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!” şiarı ile öfkemizi kuşanıp sokaklarda olduk ve genç arkadaşlarımızı mücadeleye çağırdık. Birçok sokak ajitasyonu çalışması, stant çalışmaları, afiş, bildiri ve daha birçok faaliyet yaptık, üniversiteli, liseli, genç işçi, genç kadın, genç LGBTİ+ arkadaşlarımızla toplantılarda buluştuk, sorunlarımızı tartıştık ve kampanya şiarını bulduğumuz her alanda yükselttik.

3- Çalışmalarınız arasında dönemsel olarak önünüze koyduğunuz bir siyasal kampanyadan bahsettiniz. Biraz daha açabilir misiniz?

Faşizmin ve sermaye sınıfının egemen kalabilmek için elinde kalan tek şeyi çıplak zordan başka bir şey değildir. Ve bu zor aracı her gün farklı biçimleri ile uygulamakta. Niteliksiz ve bilimsellikten uzak eğitim, üniversitelerdeki kayyum rektörler, LGBTİ+’lara yönelen nefret politikaları, öğrencileri tarikat yurtlarına mecbur bırakmaları ve arka arkası gelmeyen intiharlar... Bunlar hep faşizmin saldırılarıdır, gençlere, işçi sınıfına, kadınlara, Kürt halkına yönelen saldırılar da kitleleri isyankâr ve başkaldıran bir noktaya itiyor. Yani, aslında alacaklı oldukları şeyi almaya doğru ileri bir adım atıyorlar. Biz de gençlerin öfkelerini, işçi gençliğin, üniversitelilerin, liselilerin öfkelerini başlangıcı ve bitişi belli olan, çalışmasına düzenli ve planlı yürüttüğümüz “Alacaklıyız, Bize Gelecek Borcunuz Var!” kampanyamız ile birleştirmek ve bu sorunların temel kaynağının birbirinden bağımsız olmadığını vurgulamak ve bunun için örgütlü bir mücadeleden başka şansımız olmadığına değinmek şeklinde somutladık. Bunun için de 4 ay önce bu kampanyanın startını verdik. Şimdi kampanya çalışmalarımızın bu sürecinin sonlarına doğru gelmiş bulunuyoruz. Bu çalışmayı da merkezi bir etkinlikle birçok kentten gençlerin katılıp sorunlarını ve çözüm yollarını tartışacağı bir etkinlik ile bitirmek istedik. Kampanyamızı 5 Şubat’ta herkesin kendi sözünü söylediği ve alacaklı işçi, öğrenci gençlerin bir araya geleceği bir etkinlikle sonlandıracağız

4- 5 Şubat'ta İstanbul'da bir gençlik buluşmanız olacak. Bu konuda gençliğe ne demek istersiniz?

Artık nefes alamıyoruz! Tekelci kapitalizmin dinci-faşist aygıtı artık her geçen gün bizleri geleceksizliğe, açlığa, umutsuzluğa mahkum ediyor. Bizleri tarikat yurtlarında yaşamaya, boyun eğmeye ve uzun zamandır tuttuğumuz o alacak defterini silmeye zorluyor. Ama biz artık nefes almak için alacaklı olduklarımızı işçi sınıfı ile birlikte devrime doğru çınlayan adımlarla almaya gidelim. Fakat, tek başımıza değil örgütlü adımlarımızla yürüyelim, gelin 5 Şubat'ta en güçlü ve en kalabalık şekilde etkinliğimizde buluşalım ve ileriye doğru coşkuyla, cesaretle birlikte yürüyelim!

NASIL YAPMALI ?

Nasil Yapmalı? kitabı Rus edebiyatının en önemli eserlerinden biridir. Çernişevski bu kitabı zindandayken 4 aylık bir sürede yazmıştır. Etkileri ve dönemine göre çok ileri görüşleri ile hâlâ tartışılan bu eserin bu kadar kısa bir sürede yazılması çok etkileyicidir. Kitabın ilk bölümünde ana erkek karakterlerden Lopuhov'u, başrol olan kadın karakter Vera Pavlovna'yı tanıtıyor ve tanışmalarını anlatıyor. Tipik, orta sınıf bir ailenin çocuğu olan Vera Pavlovna ailesi tarafından pek çok baskıya maruz kalarak büyümüştür. Artık yeterince büyüdüğünü düşünen ailesi de ona uygun bir 'eş' bulma telaşına girer. Tam da bu süreçte Lopuhov'la tanışılır ve Vera içindeki düşüncelerin aslında ideolojik, bilimsel bir temeli olduğunu öğrenmeye başlar. Daha sonra pek çok zorluğu aşarak yoz ve gerici insanları aşarak evlenmeyi başarırlar. Kitabın beni en etkileyen bölümlerinden biri, Vera'nın annesinin alkollü olduğu bir gece kızına gidip günah çıkarıncasına içini döktüğü sahnedir.

Bu sahneyi burada anlatmayı çok istesem de anlatmayacağımı, çünkü okuyup sizin yorumlamanızı isterim. Vera ve Lopuhov'un evlilik yaşamı da oldukça ilgi çekicidir. Birbirlerinin özel alanlarına sahip olmaya hakkı olduğunun bilinciyle ayrı odalarda kalmaktadırlar. Birbirleriyle görüşecekleri zaman (aynı evin içindeki ortak bölümde) hazırlanıp öyle görüşürler. Kitabın içerisinde çok çeşitli karakterlere yer verilmektedir. Her karakteri ayrıca dikkat ederek okumanızı ve onlarda tasvir edilen özellikleri anlamaya çalışmanızı tavsiye ederim. Devrimci yeni insanı ve o yeni insanın nasıl olması gerektiğini, kişiliğinde bulunması gerekenleri o karakterlerde bulacaksınız. Bunlardan başlıcası Rahmetov karakteridir. Tabii ki, ana karakterlerimizde yeni insan olmaya yakındır, ancak Rahmetov sanki o yeni insanların olduğu bir gezegenden gelmiş gibidir.

Toplumsal ahlak anlayışları ve türlü ahlaksal tabuların tamamını yıkan her okura “Bir de böyle bakılması gerekiyormuş” dedirten bir kitaptır. Vera zamanla başkasını (Kirsanov) sever, bu dönemlerde kıskançlık ve aşk üzerine yazılan paragraflar oldukça etkileyicidir. Lopuhov’un intihar süsüyle ortadan kaybolması gibi birçok olay da yaşanır, ancak asıl önemlisi kadının ekonomik özgürlüğünü alması, ilişkilerin eşitlikçi olması, saygının olması ve dayatmanın olmaması üzerine harika paragraflar var. Kirsanov - Vera sevgisinin ortaya çıkışından önce Kirsanov’la Lopuhov arasında bir konuşma vardır. Kitabın en etkileyici sahnelerinden biri olan bu konuşma yaklaşık 5 sayfa kadardır. Vera Pavlovna ekonomik özgürlüğünü kazanmak için bir işe girer ve bu iş sıradan bir iş değildir, bir tekstil atölyesi açar. Bu atölye sosyalizmin açık propagandasını yapan bir atölyedir. Atölyenin kazanılan bütün parası çalışanlarıdır. Üreticiler yöneticilerdir. Atölye çalışanları kendi alanlarını oluşturup aynı evde kalmaya başlamıştır. Aileleri ve sevdikleriyle birlikte kendi sosyalist alanlarını oluşturmuşlardır.

Atölyenin parlak geleceği burada tıkanır. Bizim bu atölyeden asıl öğrenmemiz gereken elbette ki tam olarak bu noktadır. Sistemin içinde kalarak kendi özgür alanımızı veya çevremizin kurtuluşunu sağlayamayız. Kitap ilk ciltte bir aşk hikayesi gibi görünse de ikinci ciltte öyle olmadığını göreceksiniz. Dönem Rusya’sa yine muhteşem ve gerçekçi bir şekilde yansıtılmış okurlara. Yazar birçok mühim konuya değinmiş; Sosyalizm, aşk, evlilik yaşamı, kadının toplumdaki yeri ve onlara fırsat tanındığında neler yapabilecekleri... Kitaptan bir örnek vermek gerekirse o da Vera’nın üçüncü rüyası olacaktır. Vera kitapta tam dört rüya görecektir, ancak bunlardan en etkileyicisi 3. rüyası olacaktır. Bu rüyada Vera komünist insanlığı ve dünyayı görür. Çöllere ulaşan denizleri, yeni yaşam biçimlerini, üretim ilişkilerini, insanların nasıl değiştiğini ve hangi noktaya geldiğini çok iyi anlatan bir rüyadır.

Okura bunların gerçekte de olabileceğini kabul ettiren bir rüyadır. Kitabın son bölümlerinde yasta olan bir kadın karakteri sokulmuştur kitaba ve bu karakter yazar Çernişevski'nin eşidir. Özellikle kitaptaki karakterlerin birbirleriyle konuştukları diyalog sahnelerini dikkatle okumanızı tavsiye ederim. Sosyalist hareket içinde hâlâ süren tartışmaları 140 yıl önce yazılmış bu kitabın karakterlerinin diyaloglarında bulacaksınız. Bir devrimcinin karakterini oluşturmasında size çok yardımcı olacağını düşündüğüm Nasıl Yapmalı kitabını bütün Sabırsızlık Zamanı okurlarımıza şiddetle tavsiye ediyorum.

AYDIN'DAN BİR DÖB'LÜ

KAZAKİSTAN AYAKLANMASI BİZ GENÇLERE NE ÖĞRETİYOR?

Yeni yılın ilk günlerinde birçok ülkede akaryakıtta, gıdaya, temel ihtiyaçlara zam yapıldı.

Kapitalizmin küresel çöküşü kapitalist ülkelerin ekonomik ve siyasal anlamda ciddi krizlerle karşılaşmasına yol açtı. Zamlar, alım gücünün günden güne azalması, yönetim krizleri, emekçi halkların, işçi sınıfının mücadelesinin yükselişini beraberinde getiriyor. Bugün, ayaklanmalar ve devrimler yüzyılı olarak ortaya koyduğumuz 21. yüzyılda, her yıl dünyanın birçok bölgesinde, birçok coğrafya da emekçilerin, işçilerin sokakları zapt ettiği çok ciddi ayaklanmalar ve kitle hareketleri yaşanıyor. Dünyada güçlü bir devrimci bir dalga yükseliyor.

2022'nin ilk günlerinde, 4 Ocak'ta Kazakistan halkı, akaryakıtta ve temel ihtiyaçlara yapılan zamlar sebebiyle sokaklara döküldü. Ve öfkeli bir halkın neler yapabileceğini bizlere bir kez daha gösterdi. Esasında ilk günlerinde çeşitli tartışmalara yol açan bir ayaklanmaydı. Çünkü emperyalistler ve kapitalistler, her ayaklanmaya, ayaklanmayı farklı yönlere çekmek ve aslında devrimci karakterinden uzaklaştırmak amacıyla bir biçimde dahil olmaya çalışırlar.

Eski Sovyet ülkesi Kazakistan'da sistem karşıtı bir ayaklanma elbette emperyalistlerin mahal vermek istemedikleri bir durum olduğundan, emperyalistler ayaklanmaya müdahale etmeye çalıştılar. Ancak temelinde ayaklanma; proleterlerin, emekçilerin akaryakıt zamlarına karşı, aslında kapitalizmin kendisine karşı sokaklara çıktığı bir halk ayaklanmasıydı. Bu, o süreçte Kazakistan Sosyalist Hareketi'nin yaptığı açıklama ile kesinleşmiş oldu. Kazakistan Sosyalist Hareketi de ayaklanmanın tamamen halkın sisteme karşı olan isyanı olduğunu açıkladı.

Kazakistan halkının sokaklara çıktığı ilk gün, devlet Kazakistan'da OHAL ilan etti. Birçok bölgeyi askerler ve polisler ile çevirdi. Halk ise, sokakları terk etmeyerek ordunun, polisin geri çekilmesini, araçlarını terk etmesini sağladı. Şiddetli çatışmaların yaşandığı Kazakistan sokakları, hükümeti önce zam fiyatlarını düşürmeye, sonra tamamen istifa etmeye zorladı. Ayaklanan halk, doğrudan belediyelere, devlet kurumlarına, polis ve askerlere yöneldi.

Yani kapitalist sistemin baskı aracı olan devletin bütün sinir noktalarını zorladı. Halk devlette, devletin kolluk güçlerinde onları arabalarını bırakıp kaçırarak kadar büyük bir korku yarattı. Halkın gücünü küçümseyenlere 'isyan eden halk böyle olur' dercesine...

Bu noktada ayaklanmaların genelini değerlendirirken şu soruları yeniden sormak gerekir: Kapitalizmde her şey demek olan paradan, yani aslında insanca yaşam koşullarından yoksun olan işçi- emekçi halklar... Yokluk ve sefaletin, güçsüzlüğün içinde nasıl kendiliğinden hükümetleri devirecek, koca devlet kurumlarını işgal edecek bir güce dönüşebiliyor? Ve bu güç doğru bir hedefe yöneltildiğinde, gerçek bir zafer ne kadar yakındır? İşçi sınıfı, emekçi halklar ve ezilen bütün kesimler, sokaklara çıktığında ve sistemin sinir merkezlerine iktidara yöneldiğinde, karşılarında koskoca ordusu ve binlerce polisi olan devlet, ayakta duramaz.

NAZLI CAN

KAPİTALİZMİN ZORUNLU SONUCU “GENÇ İŞSİZLİK”

Derinleşen ekonomik krizin etkilerini hayatımızın her alanında hissettiğimiz bugünlerde, gençliğin temel sorunlarından birisi de işsizliktir. DİSK-AR'ın yayımladığı rapora göre işsiz sayısı 8 milyon 45.000 kişiye, gerçek işsizlik oranı %22,1, genç işsizlik ise %22,3 gibi yüksek bir orandadır. Hepimizin tanık olduğu ve gündelik hayatımızın her alanında tesirde bulunan bu olgunun etkilediği gençliğin geniş kesimleri, giderek tekelci kapitalizm ve gerici eğitim sistemi tarafından üretimin dışına atılmakta ve yedek sanayi ordusuna dahil olmaktadır. Okul sıralarında geleceklerinden ümitsiz olan öğrenci gençlik, milyonlarca işsiz üniversite mezunu, ataması yapılmayan senelerce sınava hazırlanmak zorunda kalan öğretmen ve farklı meslek adayları, işçi ve

emekçi ailelerin çocukları olarak bizler temel eğitim hakkından yararlanamıyoruz ve işsizlik gençlik dahil olmak üzere toplumun tüm kesimlerinin güncel bir sorunu durumunda.

Milyonlarca işsiz genç olarak veya işsiz ailelerin evlatları olarak, her anlamda hayatın dışına itiliyor, kendi zevk ve yeteneklerimizi açığa çıkarıp geliştirecek imkânı bulmayı bırakın, insanlığın en temel ihtiyaçları olan beslenme ve barınma hakkımız elimizden alınmış bulunuyor. Sosyalizmin planlı devlet ekonomisinin aksine, korkunç bir rekabet ve emek sömürüsü içinde debelenen kapitalist ekonomi bizlere yetenek ve becerilerimize göre bir iş imkânı sunmuyor.

İşçinin işten kovulması yani yaşamdan kovulması asgari düzeyde bile olsa hayatını idame ettirmesini sağlayacak geçim araçlarından yoksun kalması zaten korkunç yaşam koşullarında yaşayan gençleri ciddi bir çıkışsızlığa itmektedir.

Yaşadığımız topraklarda; parasız, bilimsel, özerk ve anadilimizde eğitim alamıyor oluşumuz, üniversitelerin ihtiyaca göre açılmayıp kar kapasitesi olarak ve ideolojik amaçlarla her yol ağzına fakülte açılıyor olması ve ekleyebileceğimiz birçok sebep, temel olan ekonomik krizin yanında bizleri işsizlik kısılcasına iten politik sebepler olarak sıralanıyor.

Ekonomik ve politik krizle birlikte bugün gençlik umutsuz, yarımını göremeyen ve daha küçük sayılabilecek yaşlarda ülke gündemiyle, politik gelişmelerle ilgilenir durumda. Yapılan bir araştırmaya göre ülkedeki ekonomik koşullar nedeniyle geleceksizlikle karşı karşıya olan gençlerin %72,9'u imkân olduğunda yurt dışına çıkmak istediğini söylüyor. Birçok arkadaşımız yarı zamanlı işlerle hayatta kalmaya çalışırken kimi arkadaşlarımız intihar ediyor.

Henüz yeni mezun olmuşken binlerce lira öğrenim kredisi borcuyla karşı karşıya kalıyoruz. Farklı meslek gruplarında, meslek hayatına henüz başlayamadan patronların kölesi olarak staj sömürüsüne tabii oluyoruz.

Kısacası kapitalizmde kronik bir sorun haline gelen işsizlik özelde biz gençlik açısından yaşamdan kovulma, binbir zorlukla karşı karşıya gelme anlamına geliyor. Önümüze çözüm olarak sunulanlara (ki kahçı bir çözüm sunan henüz göremedik) geldiğimizde ise, CHP'nin başını çektiği burjuva muhalefet partilerine bakalım. Hemen hepsi propaganda amaçlı gençlerin işsiz, aç ve hayatından memnun olmadığını dile getiriyor. Ama RTE'nin "İnternet desteğini 2 kat artışla 32 GB'a çıkardık" derken hiç de komik olmayan alaycı söylemini aratmayacak öneriler sunmaktan geri kalmıyorlar.

Geçtiğimiz sene Kılıçdaroğlu da işsizliğe çözümü “Her muhtarlığa bir özel kalem müdürü atanırsa mesele biter” önerisiyle dile getiriyordu. Son zamanlarda ise herhangi bir çözüm önerisi sunmamakla birlikte her şeyde olduğu gibi bu konuda da kimsenin içeriğine dair fikir sahibi olmadığı muğlak bir ‘güçlendirilmiş parlamenter sistem’ getireceklerini söylemekten başka herhangi bir politikaya sahip değiller. Burjuva muhalefet partilerinin de, onların iktidarda bulunan diğer yol arkadaşlarının bu sorunu çözmek için sahici bir çabası bulunmamakta ve bulunamaz da. Derinleşen ekonomik ve politik kriz ile birlikte henüz adını koyamadıkları ittifaklarının çabasına yürüten reformist partiler ise yükselen öfkenin ve gelen ayaklanmanın farkında olarak, tüm bu sorunları meydana getiren ekonomik sistemle onun devletinin özüne dokunmadan ve hatta yine o devlet adına “devletleştirme” politikası ile kapitalistler uğruna çalışıklarını açık ediyorlar.

Bu doğrultuda hareket eden burjuva muhalefet partileri ve onların dolaylı destekçisi durumundaki sosyal reformistler her ne kadar aksini iddia etseler de, gençliğin yaşadığı sorunları bu düzen sınırları içerisinde çözemezler.

Temelde işsizlik sorunu, emek ve sermaye çelişkisinin ve özel mülkiyet düzeninin bir ürünü ve parçasıdır. Bu özelliği ile, işsiz milyonların çıkarının, işçi sınıfının çıkarıyla ortak olduğunu, nihai kurtuluşun ise işçi sınıfının kurtuluşu ve toplumsal mülkiyetle mümkün olduğunu gösterir.

Kapitalist sistemin düzeltilmesi veya reformların yapılması işsizlik sorununu tıpkı başka toplumsal sorunlarda olduğu gibi çözmez, kapitalizmin çöküş aşamasında olduğu günümüzde zaten kapitalizmin reformlar ile düzeltilmesi fikri bir komedidir. Çünkü kapitalizm tekelcileşmiştir, yedek sanayi ordusu giderek büyümektedir ve kalıcılaşmıştır.

Geleceksizliğin, psikolojik ve toplumsal yıkımın, işsizliğin ve bunun sonucunda intiharların, hayatlarımızı yerle bir ettiği bugünlerde çözüm işçi sınıfının kurtuluş mücadelesine katılmaktan geçiyor. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son vererek, çoğunluğun çıkarları adına el konulmasını hedeflemeyen hiçbir politika kalıcı bir çözüm getiremez, bizlere insanca bir yaşam sunamaz. Bundandır ki işsizler, işçi sınıfı ile birlikte örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Bizi ancak anti-kapitalist bir halk devrimi kurtarır.

SEYİT YAŞAR

KIZILDERE SON DEĞİL SAVAŞ SÜRÜYÖR

**Birde Çoğuz Çokta Biriz
Ne Evveliz, Ne Ahiriz
Cümlemiz Birer Mahiriz
Kanımıza Kan İsteriz
Kızıldere Doymaz Kana
Kan Yaraşır Mert Olana
Faşistler Kıydı Cihan'a
Canımıza Can İsteriz**

@DOBirligi

@dob.birligi

